

Pris: 2 *Shp.*

FRAUENBURG.

DRAMATISK DIKT I FEM AKTER

AF

AUG. FURUHJELM.

IV 61
Käppel

FRAUENBURG.

DRAMATISK DIKT I FEM AKTER

FREDRIK CYGNEUS
AF

AUG. FURUHJELM.

HELSENGFORS,
A. A. Lindfors boktryckeri,
1875.

FRALE/B/BC

DR. WALTER DILLIUS

FREDRIK CYGNÆUS

ALG. KIRCHNER

HELSINGBORG

1852

TILL

HERR STATSRADET och RIDDAREN

FREDRIK CYGNÆUS

med högaktning och tacksamhet

af

författaren.

PERSONERNA.

Konung FERDINAND.

MAXIMILIAN, hans naturlige son, adopterad thronarvinge.

LEOPOLD, hertig af Frauenburg, konungens frände.

JOHANNA, hans dotter.

JOSEPH AF SALTZA, rikskansler.

ROMILLO VON DER PFALTZ,

RODERICH,

OTTOGAR,

SIGISMUND,

HUBERT, hertigens förtrogne.

REYNALDO, en hofman.

Generalprokuratorn.

ELISABETH, kammartärna.

HILDEGARD.

GOTTFRIED, en gammal harpspelare.

LOTHAR,

BERTHOLD, } soldater.

En page.

En budbärare.

Hofmän, riddare och soldater, domare, pager,
sammansvurne.

Stycket antages spela under XVI seklet.

Emellan första och andra akten anses ett halft år hafva
förflutit.

FERDINAND.

Det är en vacker, tjuguarig yngling,
Sin moders enda framtidshopp och stöd.
Ej har jag hjerta att den käcke gossen
Sitt lif beröfva, för att han engång
Det unga blodet låtit sjuda öfver.

FRAUENBURG.

Exemplet dåligt är och lätt kan mana
Till efterföljd. Männ' klokt ni handlar?

FERDINAND.

Med kärlek, kärlek vinn. Hat skördar hat,
Och grymheten en dag sig återgäldar.
— Gå Saltza, ej den stackars gossen
Bör länge vänta få på frihetens,
Det drömda idealets, sköna budskap.
Låt honom straxt benådningen förkunna,
Och låt tillika säga att hans konung
I honom hädanefter räknar en
Af rikets ädlaste och bästa söner.

SALTZA.

Jag sjelf vill gå att öppna fängslets port
För denne arme, vilseförde yngling.
O, bittert, bittert ren sitt brott han ånprat.
Gud löne eder för att så ni dömt,
Som *Han* engång oss alla döma skall!

går.

SCEN II.

FERDINAND. FRAUENBURG.

FRAUENBURG.

I sanning, majestät, jag ej förstår er.
Är detta väl att bruka kronans rätt!
Är detta väl, bland många, ock ett sätt
Att kungavärdigheten sig bevara?
Mig tyckes dock, som skulle största fara
Förhanden vara, att en slik regering,
Skull' bära ginast till — dethronisering.

FERDINAND.

Hvad är mig kronan, mot min samvetsfrid?
Hvad är att vara konung här en tid,
Min själ sig bärvan till?
Emot att säll och lycklig kunna gå
Från lifvet och inför vår Herre stå,
Fri ifrån blodskuld, fri från synder tunga.

FRAUENBURG.

En ömklig visa, som ej jag skull' sjunga
Ifall jag konung vore!

FERDINAND.

Rätt bra ni ej det är
Och aldrig blir det.

FRAUENBURG, för sig.

Fördömda ord, de der!

SCEN III.

De förre. MAXIMILIAN.

MAXIMILIAN.

Min dyre fader, nu jag redo är.

Blott din välsignelse, den talisman,
Som mig för alla olyckor och faror
På resan skydda skall, mig saknas än.

FERDINAND.

Så är då afskedsstunden redan kommen
Och hän du draga skall i världens hvimmel,
Bort från ditt fosterland, bort från din fader!
— I tvenne långa år jag förberedt

Den resa, som oss nu måhända
För alltid skilja skall. I tvenne år
Min själ sig bäfvande tillbaka dragit
För detta ögonblick. Och nu,
Då ett farväl från mina vissna läppar
Välsignande och tröstrikt borde ljuda,
Nu först jag känner hvad att skiljas är
Från dig, mitt barn, mitt allt!

omfamnar Maximilian under djup rörelse.

Dock, bort med denna svaghet! Om det vore
För sista gången jag dig trycker nu
Intill mitt varma, kärleksrika hjerta,
Din själ ej gömma får en dyster hogkomst
Af detta möte. Nej, glad och fri
I världen, yngling, ut du draga skall
Att lära känna lifvet och dess skiften,
Den gamla tid är slut. En ny,
En herrlig dag för menskligheten randas.

Du måste ut, att af dess friskhet andas
Det ljus, som nyss så strålande gått opp,
Som helsats öfverallt med tjuşfullt hopp
Af hjertan, som för rätt och sanning slå,
Det ljuset skall upplysa dig också. —
— Du är en kungason. I arf du får
Ett rike med ett folk, som väl förstår
Att älska, blott man älskar det tillbaka.
Besvik det ej!

MAXIMILIAN.

Om jag det gör,

Må afgrundsqual, må Guds förbannelse
Min välförtjenta döm för evigt blifva!

FERDINAND.

Du ädel är. Din moders hjerta talar
Utur din blick. Ej svika kunde hon.

MAXIMILIAN.

Så vill jag hennes minne värdig blifva
Och svärja högt vid allt, som heligt är,
Att tro och heder städse skola lifva
Mitt handlingssätt!

FERDINAND.

Hur skön du är!

Hur lik den ädla, som dig lifvet gaf,
Som bytte kojans ljufva lugn och frid,
Föräldrars kärlek, dyra barndomsminnen
Emot mitt hjerta bort. En herrlig drottning
Till thronen upp jag henne höja velat.

Men fördomarna stodo mig emot.
 Dock, starkare än alla dessa band,
 Som mennskor funnit upp att mennskor fångsla
 Vår varma, innerliga kärlek var;
 Och när i skogens djup vid foglars sång
 Vi svuro högt hvarandra tro och kärlek,
 Var solens strålar, som i praktfull glöd
 Uppå min älsklings mörka lockar lekte,
 Långt skönare välsignelse än den,
 En orenhjärtad prest oss kunnat skänka.
 — Kort var vår lycka dock. Ett år
 Knappt svunnit hän, förrn bort din moder rycktes
 Ifrån min famn. — Blif henne lik, mitt barn
 Och i ditt lif ej gifvas skall en stund
 För hvilken blygas du behöfva skulle.

MAXIMILIAN, knäböjer.

O moder, låt din ande mig omsväfva,
 Att jag, när frestelsens demon
 Uti min själ sitt afgrundsgift ingjuter
 Ifrån det rättas väg ej vika må!

FERDINAND.

Oss lemna Frauenburg! Ett sista
 Farväl emellan far och älskad son
 Ej vittnen tål.

Frauenburg går mörk och knotande.

Mitt barn, min Max
 Dig tag tillvara för din dystre onkel!
 Uti hans själ sig hvälfva mörka tankar

Hans panna ständigt mulen är, hans blick
 Om hemska strider i hans inre talar.
 Herrsklystnaden, jag fruktar, har sig redt
 Ett hemvist i hans kärlekslösa hjerta.
 För svag han är, att mot den djefvul kämpa
 Som uppå häfderna med blodig skrift
 Sin framfart ibland menskligheten tecknat,
 Och om i denna kamp han dukar under,
 Utaf hans kalla, känslolösa själ
 Man allt sig vänta kan.

MAXIMILIAN.

Var lugn, min far!

Dig folket älskar högt, för mig
 Slår mångt redligt hjerta varmt och troget.

FERDINAND.

Jag vet det barn. Förlöm dock ej min varning.
 Och nu farväl! Gud vare med dig. Se,
 Min hjessa grånad är, matt slår mitt hjerta,
 Allt närmre nalkas grafvens stilla ro.
 Om jag den funnit när du återvänder,
 Förgät ej minnet af din gamle far!
 Gör sällt det folk, så högt han älskat har.
 Låt frihet, kärlek, tro och mennskorätt
 Dig städse leda i ditt handlingssätt
 Så skall en dag, långt, långt från lifvets strid
 Vi mötas gladt i salighet och frid.

Omfamnar Maximilian under djup rörelse och går åt
 höger. Maximilian går åt motsatta sidan der han mötes af
 Johanna.

SCEN IV.

MAXIMILIAN. JOHANNA.

JOHANNA.

Man sagt mig, ädle prins, att bort ni reser,
 Att tvenne långa år hän svinna skola
 I tidens sköt, förrn åter ni är här
 I edert land, hos edra trogna vänner.
 Jag måste djupt er sårat någongång
 Då, utan att ett ord till afsked säga,
 Ni velat lemna mig, er barndomsvän.
 Ack, prins, ej ädelmodigt var att så fördölja
 Hvad emot er jag brutit och att straffa
 Mig blott med ert förakt. Jag kunde ej
 Er låta resa, förrän ni mig skänkt
 Er fulla tillgift.

MAXIMILIAN.

Tillgift! Och för hvad?

För att du är så skön, så god, så ädel,
 Att utan bäfvan ej man nalkas kan
 Din närhet. För att i denna frid
 Och detta ljus, som ständigt dig omsväfva
 Sin egen orenhet man dubbelt känner.
 Ja, om ett brott det är, att vara ädel
 Och skön och ren som du, då har du brutit!

JOHANNA.

Om ej jag eder förolämpat, prins,
 Hur kunde då ni hjerta hafva att,
 Så djupt förkrossa mig med denna köld,
 Som ett farväl ej ens mig unna ville?

MAXIMILIAN.

Jag dig förtälja vill mitt hjertas saga,
 Och du skall allt förstå. Johanna,
 Det gafs en tid, då tvenne barn, i frid,
 Och oskuld, allt vi voro för hvarandra.
 Då under skämt och lek vår dag förflyt
 I sällhet bort. Kom så en annan tid;
 Ej barn vi voro mer. Till jungfru
 Du vuxit upp; jag yngling blefven var.
 Snart frid och oskuld från mitt hjerta flydde
 Och härjande passioners heta fläktar
 Öfver min broderliga kärlek drogo.
 Jag kunde ej dig älska, som förut.
 En annan kärlek mera stark och mäktig
 Mitt hjerta fyllde. För min själ begynte
 Ett lif med tusen, tusen nya känslor
 Af frid och ofrid, olycka och lycka.
 Jag flydde från din närhet, ty jag visste
 Att fruktlöst var, uti mitt inre nära
 En böjelse för dig.

JOHANNA.

Ack, för hvem

Slog väl mitt hjertas heligaste slag,
 Om ej för dig min dyre barndomsvän!

MAXIMILIAN.

Johanna!

JOHANNA.

Det källa kärlek, källa hvad du vill.
 Blott ett jag vet: att om en fara

Dig hotade och med mitt lif jag kunde
Dig frälsa, villigt jag det offrade.

MAXIMILIAN.

Hur säll, hur lycklig jag ej draga skall
I verlden ut, då lik en talisman
Din kärlek i mitt hjerta jag får sluta!
Men tiden ilar. Ack, hur bittert dock
Att skiljas i ett ögonblick, som detta.
Farväl! . . . förgät mig ej!

JOHANNA.

Farväl!

Låt tanken någongång från Arnos strand
Med saknad ila till ditt fosterland.
Låt, hvad som förr dig kärt och dyrbart var
Ett rum uti ditt hjerta ega qvar,
När rik på visdom, ifrån fjerran länder
Till hemmets frid en dag du återvänder!

MAXIMILIAN.

Hvad nu jag älskar, skall ock då jag älska!
Hvad nu jag hatar, då jag hata skall!
Till känslor alstrade af stundens hugskott
Min själ ej känner.

JOHANNA.

Farväl!

MAXIMILIAN.

Farväl! farväl!

De gå åt motsatta sidor.

SCEN V.

Ett galleri i slottet.

FRAUENBURG, sedan HUBERT,

FRAUENBURG, inkommer.

'Oss lemna Frauenburg!' — Förmätna ord! Ha, åter
I all dess bitterhet jag känna fått
Det öde, som så tungt öfver mig hvilat! —
Hur länge skall min själ fördraga oket
Af herrskarns hårda, jernfasta hand? —
Hur länge skall uti mitt inre rasa
Den eld, som hotar att mig fräta upp,
Förrn åt de skrupler, som min vilja fångsla
Ett kort farväl jag säger och med kraft
Jag sliter af de bojor som mig fjetttra?

.
Jag kan ej längre lida detta lif
Utaf förtryck och eländig förnedring.
Den luft jag andas här är pest, och solen
För mig ej eger ljus, ej fågring mer.
Allt, allt är mörker och omkring min själ
Sig lägga dimmor utaf unken grafluft.
Det måste ta' ett slut! . . . Ett slut? . . . Ja väl!
Men ej ett slut af undergång och död.

Hubert inkommer obemärkt.

Jag vill ej dö, då lycklig jag kan lefva,
Som herrskare och låta verlden häfva
För denna vilja, som nu maktlös är.
Jag tillfredsställa vill min själs begär
Efter den glans, som ständigt för mig hägrar!
Och för att nå den . . .

HUBERT.

Hyad ni offra vill?

FRAUENBURG, efter en paus.

Allt!

HUBERT.

Allt?

FRAUENBURG.

Ja! — Allt för allt!

HUBERT.

Välän! Tills morgon bittida en kunglig jagt
Man förbereder.

FRAUENBURG.

Hvad?

HUBERT.

Ni Nistvekar?

FRAUENBURG.

Nej, nej!

HUBERT, med sänkt röst.

Förrn morgondagens sol gått ned, skall kungen

I skogen hafva stupat på sitt svärd.

Och ni, som rikets föreståndare

Af folket helsas, för att inom kort,

Som konung upp till thronen stiga.

FRAUENBURG.

Ha!

I natt uti mitt sofgemak jag önskar

Få tala med dig än om denna sak.

HUBERT.

Mähända dock att ni besinnar er?

FRAUENBURG.

Nej!

Den storm sig länge i mitt inre sämlät,

Med en förtviflad styrka, brutit ut.

Uti dess vilda brus ej skall förnimmas

De röster, som mig förr från handling lockat,

Nu — eller aldrig!

går.

HUBERT.

Ändtligt är du min.

Till handling nu med kraft och modigt sinn!

går.

Slut på första akten.

ANDRA AKTEN.

Ett galleri i slottet. Halfskymning.

SCEN I.

LOTHAR och BERTHOLD, på vakt.

LOTHAR.

Ja, ja, så går det här i världen. För ett halft år sedan var konung Ferdinand ännu vid lif och god helsa och nu ligger han dernere och multnar i domkyrkans grafhvalf. Men en ståtlig konung var han. Evig ära öfver hans minne!

BERTHOLD.

Tjente du under honom, du?

LOTHAR.

Ja, det gjorde jag. Och en nådig herre var han: god och rättvis mot alla. Folket välsignar hans minne. Gud gifve hans själ salighet och frid!

BERTHOLD.

Tyst, tyst! Kanske det är bäst att ej låta berömmet flöda öfver.

LOTHAR.

Hvad menar du med det?

BERTHOLD, med sänkt röst.

Jo, ser du, man berättar underliga saker om hans hädanfärd. Det sägs och folket tror, att han på jagten stupade på sitt svärd och sålunda gaf sig sjelf bane-såret, men jag har hört annat, jag.

LOTHAR.

Nå, hvad har du hört då?

BERTHOLD.

Jo, jag har hört att han, som nu derborta i domkyrkan krönes till konung öfver detta rike, haft sin hand med i spelet och förhjelpt kung Ferdinand till andra världen.

LOTHAR.

Det är en farlig historie det der och jag råder dig, att ej upprepa den. Hos mig skall den vara i säkert förvar, det kan du lita på. Tyst! — Hörde du ej någonting!

BERTHOLD.

Nej, allting är ju lugnt och stilla.

LOTHAR.

Någon suckade bestämdt härinne. Hu! din historie har gjort mig helt hemsk till mods.

Klockringning.

BERTHOLD.

Nu kommer processionen från kyrkan. Kröningen är fullbordad och vi hafva en ny konung.

LOTHAR.

Det är besynnerliga historier i svang om kungavalet. Har du hört dem?

BERTHOLD.

Nej, det har jag inte.

LOTHAR.

Jo, man berättar att hertigen af Frauenburg, då han blef riksföreståndare, ifrigt åstundat att folket skulle få välja konung, ty några hade yrkat på kronans omedelbara öfverlemnande åt prins Max, som för närvarande vistas i Italien; och då rikets store gått in på hertigens förslag, hvilket ingen trodde att de skulle göra, såges han med penningar, förläningar och fagra löften samlat sig röster, ty älskad har han då aldrig varit.

BERTHOLD.

Se det kan man kalla, att bli kung på hederligt sätt! Men hvarföre kom då ej prins Max hem genast efter konungens död, för att göra sina anspråk gällande. Han såges ju varit adopterad till thronarfvinge och högt älskad af salig kungen.

LOTHAR.

Åh, den saken visste hertigen nog råd för. Han bedref kungavalet så, att det skedde inom en månad efter konung Ferdinands död och då underrättelsen om hans faders frånfälle träffade prins Max, träffade honom väl äfven underrättelsen om hertigens val. Hvad kunde han annat tro, än att han afsigtligt blifvit tillbakasatt, och med hans sinne var det ju helt naturligt att han

under sådana omständigheter ej ville återvända till sitt fädernesland.

SCEN II.

Festmarsch. Pager inträda med facklor; scenen starkt upplyst. FRAUENBURG i kröningsornat. JOSEPH AF SALTZA. ROMILLO. OTTOKAR. RODERICH. SIGISMUND. REYNALDO. HUBERT. Hofherrar. Drabanter. Till sist HILDEGARD.

FRAUENBURG.

Med frid och kärlek, nu vi helsa er,
Vårt ädla ridderskap, i dag, välkommen!
Om någon stund uti vårt lif är värd
En hogkomst leende och obeskuggad,
Så är det den, då af vårt tappra folk
Oss blifvit anförtrodd vårt rikes krona.
— Den bittra sorg vi känt öfver vår dyre,
Kunglige frändes bortgång, djupt förlamat
Vår kraft att styra riket, som vi bordt.
Och dock vi blifvit kallade till konung,
Dock har man bedt, att uti våra händer
Få fosterlandets lycka anförtro. —
Vår tacksamhet är gränslös och vi bedja,
Att här, omgifne utaf landets ära
Dess ädla, tappra ridderskap och adel
Upprepa få, hvad i Guds helga tempel
Vi lofvat nyss: att skydda landets lagar
Och skipa rätt efter vårt samvete.

SALTZA.

Sålänge denna ed du okränkthåller,
Ej någon kränka skall din rätt till thronen.

FRAUENBURG.

En konungs ed ej brytes. Kungaord
 Är evigt, förs ej hit och dit af tidens
 Omvexlingar och vindkast. Hvad jag lofvat
 Jag äfven hålla vill. — Och nu
 I ädle riddare, i slottets salar
 En fest för er man tillredt. O, i dag
 Må hvarje dyster tanke glömmas bort!
 I lifvets skiften, glädjen är så kort.
 Och tynger sorgen uppå någons hjerta,
 Bor bitterhet i någons själ, och smärta;
 Må fritt till oss bekymren han framföra
 I dag vi alla lidande bönhöra!

HILDEGARD, störtar fram och kastar sig på knä för Frauen-
 burg.
 Bönhör ock mig!

FRAUENBURG.

Hvem är du, qvinna?

HILDEGARD.

En moder är jag. Om du hjerta har,
 Så hör min bön!

FRAUENBURG.

Rätt sällsamt

Är ditt sätt, att bedja qvinna.

Till sviten.

Min ställning, såsom konung, binder mig
 Att höra hvarje supplikant, men eder
 Högborne riddare och ädlingar, ej jag
 Med slika scener trötta vill. I slottets

Gemak er fritt åt nöjet öfverlemnen.
 Musiken brusar, vinet glöder, sköna,
 Blomstrande tärnor, sucka efter er.

Alla gå, utom Hubert.

Nå väl, hvad gäller då din bön?

HILDEGARD.

En son jag har, en skön, en herrlig yngling;
 Sin faders afbild och mitt lif, min stolthet.
 Nu från min modersfamn man honom ryckt
 Och kastat ned i djupa fångselhålör.
 Gif honom friheten!

FRAUENBURG.

Hans namn?

HILDEGARD.

Jag honom Antonio kallat har,
 Efter hans fader.

FRAUENBURG.

Antonio, ha!

Det var ju han, som sången diktat
 Om hur jag konung blef. Gå qvinna!
 Din bön kan aldrig, aldrig uppfylld bli.

HILDEGARD.

Är du en fader och kan tala så?

FRAUENBURG.

Hvad mer, jag konung är.

HILDEGARD.

Och perlan,

Bland kungakronans rättigheter är

Ju att benåda få. O, hör min bön!
Uppfyll den, om du salighet och frid
I lifvet efter detta, ärfva vill!

FRAUENBURG.

Nej, nej! Och tusen gånger nej!
Benåda här, vore med makten leka.
Din son har fläckat ned vårt höga namn,
Har med förtal och lögner smyckat ut
Allt hvad vi gjort, såsom om vi det gjort
Blott för att kungakronan bära få,
Och ej för att vårt folk och rike gagna.
Den, som sin konung djerfves småda så
Bör utan klagan tyngsta straff utstå.

HILDEGARD.

Om ock han brutit, finns ju äfven nåd,
För den, som handen höjt till mord. Benåda!

FRAUENBURG, efter en paus.

Vi redan sagt dig, att det ej kan ske.
En nåd det är, om ej hans unga lif
Vi taga, för hvad emot oss han brutit.

vill gå.

HILDEGARD, kvarhållande honom.

O, hör mig änn' en gång!

FRAUENBURG

Det kan ej ske.

HILDEGARD.

Engång du sjelf skall stå inför Guds dom.

FRAUENBURG.

Hvad kvinna! Glömmet du att jag
Din konung är?

HILDEGARD.

Min konung — ja!

O, arma fosterland!

FRAUENBURG.

Gå! Eller med ditt lif

Du pliktar för din djerfhet.

HILDEGARD.

Jag går och nedtryckt utaf blygsel, att så djupt
Jag mig förnedrat, att en bön jag ställt
Till dig! — Min son, min ädle son, förlåt mig!
Ack, moderskärlek mig dertill förledde. —
Och nu, förr'n jag för sista gången
Ser upp mot den, som med förräderi
Sig svingat upp på sina fäders thron
Jag honom säga vill, hvad folket tänker.
Så hör då! Du föraktad är,
Och hatad djupt, ty man beskyller dig,
För mordet på vår ädle kung, din frände.
Och om i denna stund din lyckas sol
Står högt, skall innan kort dock ned hon sjunka
Och iskall natt ditt usla lif omsvepa.

FRAUENBURG.

För henne bort. På stund skall hon,
Sitt brott försona med sitt lif.

HILDEGARD.

Ja, dö jag vill; dock skall jag aldrig falla
 För dig, som mest jag afskyr utaf alla.
 Din usla hand, som höjts till kungamord
 Ditt usla, redan brutna kungaord
 Ej skola döda mig!

FRAUENBURG.

Bort, bort med henne
 Till fängelse och död!

HILDEGARD, sjunker ned och tager ur sin gördel en dolk.

Min lefnadssol gått ned;
 Min son, min älskling ifrån mig man röfvat
 Och en tyrann mitt fosterland beherrskar.
 Hvi skulle då jag lefva? Och att dö,
 När ett rent samvete man har, är lätt.
 dödar sig med dolken.

FRAUENBURG.

Ha!

HUBERT.

Min dyre konung, lemna detta rum
 Och blanda er med dem, som under dans
 Och festligt glam sin afton gladt bortdrömma.

FRAUENBURG.

Ja, det jag vill. Och du — för henne bort!
 går.

SCEN III.

Ett rum i slottet. Dansmusik på afstånd.

ROMILLO, RODERICH, OTTOKAR och SIGISMUND, inkomma.

ROMILLO.

Här fritt ett ögonblick vi tala må,
 Om hvad så tungt oss ligger uppå hjertat.

RODERICH.

Allt tätare sig molnen sammandraga
 Öfver vårt sköna, dyra fosterland.
 Ej höfves landets tappre ynglingar,
 Hvars hjertan slå för frihet och för sanning
 Att blott i toma ord, i fåfång klagan
 Ge denna smärta luft, man öfver kungens
 Lagbrott och våldsamerheter måste känna.
 Hur väl han sökt dem dölja, huru rikt
 Han sina legda bödelsknektar lönat,
 Har kunskap dock, om brott på brott sig spridt
 Bland folket ut. Och isad utaf fasa
 Man lyssnar till hur hertig Frauenburg,
 Med mord och svek sig upp till thronen svingat.

OTTOKAR

Med mord?

RODERICH.

För mensklighetens skuld jag gerna ville,
 Att hvad jag yttrat vore nattsvart lögn.
 Men tvifla på hans brottslighet, blott vore
 Att göra sig hans medbrottsling, då man,
 De säkraste bevis för mordet eger.

SIGISMUND.

O himmel! Äro tro och heder
Då blott en usel dikt.

ROMILLO.

Säg Roderich, hur dem du kunnat få.

RODERICH.

En jägare från konung Ferdinands följe,
Var ögonvittne till hans mord. Betagen
Af fasa och den djupaste bestörtning,
Han flydde öfver gränsen, der han vistats
Tills för en vecka sedan, då ej längre
Sitt hjertas maning, att till fosterlandets
Befrielse och räddning dådet yppa,
Han motstå kunde. Jag i dag
Ett samtal haft med honom.

ROMILLO.

Och du är,
Fullkomligt viss på, att han talat sanning?

RODERICH.

En ärans man han är. Han tjent
Förr hos min fader.

OTTOKAR.

O Gud!
Så är då intet tvifvel mera öfrigt.

SIGISMUND.

Förbannelse och ve öfver dem alla,
Som väg för Frauenburg till thronen banat,

Som pligtens bud och fosterlandets väl
För lumpen vinst af titlar, egodelar
Uppoffrat!

ROMILLO.

Ja, med rättvis harm
Med hjertan lågande utaf förbittring
Man har förnummit huru hertigen
Till kungavalet, röster sig förskaffat.

RODERICH.

Handlingens stund har slagit. Ren i natt
Ett ilbud jag till Maximilian sänder
Med bön om att han genast återvänder
Till fosterlandet, att i spelsen stå
För det förbund i afton vi ingå.

OTTOKAR.

Och när vårt värf ändtligt fullbordadt är,
Då skall på Maximilians ädla panna
Vi kronan trycka. O, hur bittert dock
Att vi ej förr hans rätt bevaka kunnat,
Men nu vi skola den, att gälla få,
Om ock det lif och blod oss kosta skulle!

SIGISMUND

Ej vill jag lefva i ett land, der folket
Under tyrannens gissel fäfängt suckar
Efter den frihet, utan hvilken lifvet
Blott är förbannelse.

ROMILLO.

Om med mitt lif jag kan

Åt fosterlandet köpa frid och sällhet,
Jag närsomhelst det villigt lägger ned.

OTTOKAR.

Så äfven jag.

RODERICH.

Vi äro ense. Svärjom
Här uti denna stund ett fast förbund.

ALLA.

Vi svärja.

RODERICH.

Välan, förbundet slutet är!
Och nu tillbaks. Hvad vi i skölden bär
Ej kungen ana får.

ROMILLO.

När i sin makt,
Han säker, glädjedrucken solar sig,
Då skola vi, i fosterlandets namn
Hans öden ändra, och ifrån dess famn
Bortslita mördaren, tyrannen!

De gå.

SCEN IV.

Man hör fanfarer och dofva hurrarop. Scenen mörknar
småningom till halfskymning. Efter en kort paus inträda
FRAUENBURG och HUBERT.

FRAUENBURG.

Vår fest är slutad och vi längta nu,
Att dig i enrum några ord få säga.

HUBERT.

Jag hör, min konung.

FRAUENBURG.

Den djerfva,
Som på vår kröningsdag, vågat vår fröjd
Med sina oförvägna ord förgifta . . .

HUBERT.

Hennes öde
Skall evigt blifva höljdt i dunkel natt.

FRAUENBURG.

Så är vår önskan. Hennes son, som djerfts
Oss smäda, med sitt lif derför får plikta.

HUBERT.

När dagen gryr, är ej Antonio mer.

FRAUENBURG.

I hemlighet han skall afdagatagas;
Han vännar har

HUBERT.

Var trygg min konung!
Han ej den förste är, öfver hvars lif
Jag evigt dunkel kastat.

FRAUENBURG.

Du är mig trogen
Och jag skall veta dig derför belöna.

HUBERT.

Min konungs ynnest och bevågenhet
Är mig belöning nog.

vill gå.